

Ενότητα 6^η Η ομορφιά δεν είναι το παν

Ἔλαφος εὐμεγέθης ὥρα θέρους	Ἐνα μεγαλόσωμο ελάφι σε εποχή καλοκαιριού,
διψῶν παραγίνεται	καθώς διψούσε, φτάνει κοντά
ἐπί τινα πηγὴν διαυγῆ καὶ βαθεῖαν	σε κάποια καθαρή και βαθιά πηγή
καὶ πιῶν ὅσον ἤθελεν	και, αφού ήπιε όσο (νερό) ήθελε,
προσεῖχεν τῇ τοῦ σώματος ἰδέᾳ.	παρατηρούσε τη μορφή του σώματός του.
Καὶ μάλιστα μὲν ἐπήνει τὴν φύσιν τῶν κεράτων	Και κυρίως επαινούσε τη φύση των κεράτων του
ὡς κόσμος εἶη παντὶ τῷ σώματι.	με την ιδέα ότι αυτά ήταν στολίδι για όλο το σώμα του.
Ἔφεγεν δὲ τὴν τῶν σκελῶν λεπτότητα	Αντίθετα, κατηγορούσε τα λεπτά του πόδια,
ὡς οὐχ οἴων τε ὄντων φέρειν πᾶν τὸ βάρος.	επειδή, κατά τη γνώμη του, δεν μπορούσαν να αντέξουν όλο το βάρος του.
Ἐν ᾧ δὲ πρὸς τούτοις ἦν,	Και ενώ ασχολούνταν με αυτά,
ὕλακὴ τε κυνῶν αἰφνιδίως ἀκούεται	ξαφνικά ακούγεται γάβγισμα σκυλιών
καὶ κυνηγέται πλησίον.	και κυνηγοί το πλησιάζουν.
Ὁ δὲ πρὸς φυγὴν ὥρμα	Αυτό άρχισε να τρέχει ορμητικά, για να ξεφύγει,
καὶ μέχρις ὅπου διὰ πεδίου ἐποιεῖτο τὸν δρόμον,	και όσο έτρεχε σε ομαλό έδαφος,
ἐσώζετο ὑπὸ τῆς ὠκύτητος τῶν σκελῶν.	σωζόταν από την ταχύτητα των ποδιών του.
Ἐπεὶ δὲ εἰς πυκνὴν καὶ δασεῖαν ὕλην ἐνέπεσεν,	Όταν όμως έφτασε σε αδιαπέραστο και πυκνό δάσος,
ἐμπλακέντων αὐτῷ τῶν κεράτων ἐάλω,	επειδή του μπλέχτηκαν τα κέρατα, παγιδεύτηκε
πεῖρα μαθῶν	και έμαθε εξ ιδίας πείρας
ὅτι ἄρα ἄδικος ἦν τῶν ἰδίων κριτῆς	ότι πράγματι ήταν άδικος κριτής των ατομικών του γνωρισμάτων,
ψέγων μὲν τὰ σώζοντα,	γιατί κατηγορούσε αυτά που το έσωζαν,
ἐπαινῶν δὲ τὰ προδόντα αὐτόν.	ενώ επαινούσε αυτά που το πρόδωσαν.